Raad van State

200708564/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/17803 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 november 2007, verzonden op 9 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris is in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

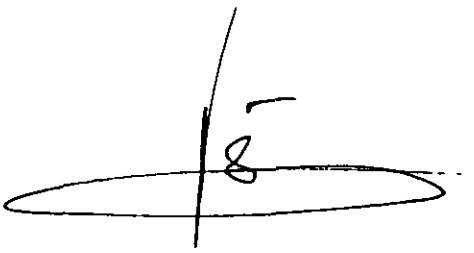
w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

418.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 07 / 17803

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 7 november 2007

in de zaak van:

geboren op van Burundische nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: voorheen mr. B.J.P.M. Ficq, advocaat te Haarlem, thans mr. H. Bos, advocaat te Utrecht,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: drs. P.E.G. Heijdanus Meershoek, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft op 3 oktober 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 29 maart 2007 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 25 april 2007 beroep ingesteld.

1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 26 september 2007. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) genoemde gronden.

2.3 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet

aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.4 Eiseres heeft ter onderbouwing van haar aanvraag het volgende aangevoerd. Zij heeft haar land verlaten wegens problemen die zijn aangevangen in januari 2006. Toen heeft zij een man ontmoet die de zoon van bleek te zijn. Haar echtgenoot heeft in een ver verleden bomen van zijn land gerooid en daar heeft eiseres houtskool van gemaakt, wat zij weer doorverkocht heeft. De bezitters van het land waren het daar destijds niet mee eens. Na deze ontmoeting met deze man is zij geconfronteerd met diverse incidenten, naar aanleiding waarvan zij haar land van herkomst heeft verlaten.

2.5 Verweerder heeft zich – samengevat – op de volgende standpunten gesteld. Eiseres heeft onvoldoende reis- en identiteitspapieren, dan wel documenten overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken daarvan niet aan haar kan worden toegerekend. Daarmee is de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid ervan. Van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Daarvan is geen sprake en het relaas wordt ongeloofwaardig geacht. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat haar asielrelaas een rechtsgrond voor vergunningverlening in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en a, b of c, Vw vormt.

2.6 Zijdens eiseres is daar het volgende tegenin gebracht. Uit het onderzoeksrapport van het Bureau Documenten van 7 februari 2007 kan niet worden geconcludeerd dat het overgelegde identiteitsdocument niet authentiek zou zijn. Verweerder merkt immers op dat het document echt is en dat er geen zichtbare sporen van gewijzigde gegevens zijn aangetroffen.
In de aanvullende gronden van beroep is daar het volgende aan toegevoegd. Het besluit is in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het VN Vrouwenverdrag en artikel 15 van de Richtlijn van de Raad van de Europese Unie 2004/83 EG (hierna: de Definitierichtlijn) genomen. Eiseres heeft te vrezen voor vervolging als behorend tot een speciale groep van vrouwen van gemengde Hutu/Tutsi etniciteit. Het standpunt van verweerder dat zij bescherming kon inroepen bij de autoriteiten vindt geen steun in het algemene ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (hierna: ambtsbericht) van maart 2006.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.7 Verweerder heeft in het bestreden besluit eiseres artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw tegengeworpen.

2.8 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.9 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat aan haar niet is toe te rekenen dat zij bij haar aanvraag geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar identiteit en nationaliteit. Eiseres heeft verklaard dat zij haar eigen geboorteakte, de geboorteakte van haar dochter en het schoolcertificaat niet heeft meegenomen, omdat zij haar identiteitskaart al had meegenomen. Nu niet is gebleken dat eiseres niet in de gelegenheid was deze documenten mee te nemen, heeft verweerder het niet overleggen van de documenten verwijtbaar kunnen achten. Gelet op de op de vreemdeling rustende verantwoordelijkheid zijn of haar aanvraag met zoveel mogelijk documenten te staven, heeft verweerder de stelling van eiseres dat zij haar paspoort en haar vliegticket tijdens haar reis heeft verloren, terzijde kunnen schuiven. Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute, nu zij haar reisverhaal niet heeft onderbouwd met documenten, noch in staat is gebleken consistente en verifieerbare details omtrent haar relaas te verstrekken. Ook het ontbreken van documenten die haar asielrelaas ondersteunen heeft verweerder verwijtbaar kunnen achten, gelet op de verklaring van eiseres dat zij deze documenten thuis heeft achtergelaten. Verweerder heeft derhalve de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw bij het onderzoek naar de aanvraag van eiseres kunnen betrekken.

2.10 Indien sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw mogen op grond van C1/3.2.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc), zoals dat gold ten tijde het nemen van het bestreden besluit, thans neergelegd in C14/3.3 Vc (editie 2007), in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet dan – om nog geloofwaardig geacht te worden – een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.11 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat daarvan geen sprake is. Voor dat oordeel is het volgende redengevend. Eiseres heeft een Burundische identiteitskaart afgegeven die ter controle van de authenticiteit naar het Bureau Documenten te Zwolle is gezonden. De resultaten van het door het Bureau Documenten gedane onderzoek zijn neergelegd in een proces-verbaal van 7 februari 2007. Dit proces-verbaal vermeldt, dat het document weliswaar echt is bevonden en dat er geen zichtbare sporen van gewijzigde gegevens zijn aangetrokken, maar dat er onrechtmatigheden zijn aangetroffen betreffende de opmaak van het document. Gelet hierop stelt het Bureau Documenten vast dat het document niet door de bevoegde autoriteiten is opgemaakt en afgegeven. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet haar identiteit aannemelijk heeft gemaakt. De stelling van eiseres dat, gelet op de conclusie van het onderzoek, niet de conclusie kan worden getrokken dat het document niet authentiek is, houdt geen stand. Het enkele feit dat het onderliggende document (derhalve: het papier) echt is betekent, anders dan eiseres betoogt, niet dat het is uitgegeven door de bevoegde autoriteiten en derhalve niet dat de identiteit van eiseres daarmee kan worden vastgesteld. Denkbaar is bijvoorbeeld dat (gestolen) echte blanco documenten gebruikt zijn om een vals paspoort te maken.

2.12 Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat eiseres inconsistent, vaag en summier heeft verklaard inzake de problemen die haar hebben doen besluiten het land van herkomst te verlaten. Zo heeft zij inconsistent verklaard omtrent de

problemen die haar hebben doen besluiten haar land te verlaten. Eerst heeft zij verklaard te vrezen te hebben van haar ex-man, vanwege een conflict over alimentatie en de toewijzing van hun gezamenlijke kind. Daarna heeft zij verklaard dat de problemen te maken hadden met het werk van haar ex-man. Voorts heeft zij wisselend verklaard met betrekking tot de vraag of zij aangifte heeft gedaan. Daarnaast heeft zij enerzijds verklaard dat zij vreesde dat haar ex-man haar haar kind af zou nemen, terwijl zij ook heeft verklaard het kind bij de buren te hebben achtergelaten. Verweerder heeft dit redelijkerwijs inconsistent kunnen achten. Ten slotte heeft eiseres vage en summiere verklaringen afgelegd omtrent haar ex-partner, mensen van CNDD, en ene die in opdracht van haar ex-man zou handelen. Eiseres heeft in beroep geen gronden aangevoerd die tot een ander oordeel kunnen leiden.

2.13 Met toepassing van de in C1/3.2.3 Vc, thans neergelegd in C14/3.3 Vc, neergelegde maatstaf heeft verweerder het asielrelaas, gelet op het voorgaande, ongeloofwaardig kunnen achten. Eiseres heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw.

2.14 Nu verweerder de door eiseres gestelde identiteit en nationaliteit, alsmede haar asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer een reëel risico te lopen te worden onderworpen aan behandelingen als bedoeld in artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 van het VN Vrouwenverdrag. De beroepsgrond heeft geen kans van slagen.

2.15 Met betrekking tot het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank als volgt.

2.16 Blijkens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, het bestaan van ernstige schade, zijnde ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.17 In deze heeft eiseres ter onderbouwing aangevoerd dat zij een vrouw is van gemengde afkomst en dat verkrachting als wapen tegen vermeende vijanden wordt gebruikt. Eiseres verwijst daartoe naar het ambtsbericht van maart 2006.

2.18 Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit voornoemd ambtsbericht weliswaar dat de situatie voor vrouwen slecht is, maar dit biedt echter geen grond voor de stelling dat deze situatie het gevolg is van een gewapend conflict. De beroepsgrond heeft dan ook geen kans van slagen.

2.19 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

2.20 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.I. de Vreese-Rood, rechter, en op 7 november 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S.L.L. van den Akker, griffier.

afschrift verzonden op: 09 NOV 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7145
B - 7 DEC 2007
ZAAKNR. 200708564/1/V2
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

De Waal Zumpolle
ADVOCATEN

mr. Hanno Bos
mr. Bernard de Leest
mr. Karen Machielsen
mr. Trees Philipsen *
mr. Petra Staal
mr. Jelle Waltner
mr. Maurten Zumpolle
* FAS advocaat-scheidingsbemiddelaar

Per telefax 070 - 36 51 380
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Utrecht: 7 december 2007
Ons kenmerk: 720922
Uw kenmerk:
Onderwerp: hoger beroep geboren Burundische nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij zend ik u in de zaak met bovenvermeld kenmerk het hogerberoepschrift.

Hoogachtend,

J.Th.A. Bos

Bijlagen: beroepschrift in tweevoud

Biltstraat 101, Utrecht
Postbus 13336, 3507 LH Utrecht
Telefoon: 030 2333249
Fax: 030 2343965
e-mail: info@dewaalzumpolle.nl
website: www.dewaalzumpolle.nl

Rekeningnummer 39.42.09.877
t.n.v. Stg. Beheer Derdengelden
De Waal & Zumpolle Advocaten

De Waal Zumpolle
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 7 DEC 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State

HOGER BEROEPSCHRIFT
(asiel AC procedure)

Appellante	:	
adres en woonplaats	:	p/a AZC Zweelo, Gelpenberg 17
gekozen woonplaats	:	Utrecht aan de Biltstraat 101 op het kantoor van de advocaat en procureur:
gemachtigde	:	J.Th.A. Bos die hierbij, gelet op het bepaalde in art. 70 VW 2000, uitdrukkelijk verklaart tot het instellen van dit hoger beroep door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;
correspondentieadres	:	Postbus 13336, 3507 LH te Utrecht
=tegen=		
Verweerder	:	**Staatssecretaris van Justitie**
adres en plaatsnaam	:	
gemachtigde	:	

Appellante kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank, Sector Bestuursrecht, te 's Gravenhage zitting houdende te Haarlem van 9 november 2007 (productie 1) waarbij het beroep d.d. 25 april 2007 tegen het Besluit 29 maart 2007 tegen de weigering van een vergunning tot verblijf voor bepaalde tijd asiel, ongegrond is verklaard.

Procesverloop
Appellante heeft op 3 oktober 2006 om toelating als vluchteling gevraagd. Het voornemen is van 22 februari 2007. De weigering van een vergunning tot verblijf voor bepaalde tijd asiel is op 2 april 2007 verzonden naar de toenmalige gemachtigde.

Feiten
In het voornemen en in het bestreden besluit heeft verweerder aangenomen dat appelante afkomstig is uit Burundi en tevens heeft verweerder aangenomen dat appelante is verkracht.

De Waal Zumpolle
ADVOCATEN

Grief I
Ten onrechte heeft de rechtbank geen feiten vast gesteld. In overweging 2.4 is de verkrachting niet genoemd. Door niet vast te stellen dat betrokkene is verkracht en afkomstig is uit Burundi heeft de rechtbank op grond van een onjuiste feitelijke grondslag beslist en ontbeert de uitspraak de juist feitelijke grondslag.

toelichting
Verweerder heeft in de procedure nooit in de Burundische afkomst van betrokkene in twijfel getrokken. De verkrachting is ook niet in twijfel getrokken maar is alleen beoordeeld in het kader van het traumatabeleid.

Door deze feiten niet als vaststaand te beschouwen is de beoordeling van art. 3 EVRM onjuist en is de beoordeling in het kader van art. 15 van de EG Definitierichtlijn 2004/83 onjuist in de bestreden uitspraak.

Grief II
Ten onrechte heeft te rechtbank in r.o. 2.14 overwogen *Nu verweerder de door eiseres gestelde identiteit en nationaliteit, alsmede haar asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer een reëel risico te lopen te worden onderworpen aan behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.* Daardoor heeft de rechtbank miskent dat appellante bij uitzetting het risico loopt op schending van haar rechten zoals zoals beschermd door art. 3 EVRM heeft de rechtbank ten onrechte in de bestreden uitspraak overwogen dat de beroepsgrond met betrekking tot art. 3 EVRM geen kans van slagen heeft.

Toelichting
Appellante wenst al hetgeen namens haar hierboven onder grief I naar voren is gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

O.a. in de uitspraak heeft het EHRM bepaald dat art. 3 EVRM ook van toepassing is als het gevaar afkomstig is van personen of groepen zonder banden met de overheid (overweging 137 v. The Netherlands 11 January 2007 application 1948/04). Dat er gevaar is bleek uit het ambtsbericht en het feit dat betrokkene al verkracht was. Als verkrachte vrouw uit Burundi zijn er geen verdere "distinguishing features "nodig om dreigende schending van art. 3 EVRM aan te nemen.

Grief III
In beroep is door appellante aangevoerd dat zij te vrezen heeft voor vervolging omdat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen in Burundi. Hierop is door de rechtbank niet geoordeeld, althans blijkt daarvan niet uit de voerwegingen

De Waal & Zumpolle
ADVOCATEN

waarop de uitspraak berust. De rechtbank heeft derhalve niet, althans niet voldoende gemotiveerd bestlis op de door appellant aangevoerde gronden en heeft du uitspraak gedaan in strijd met art. 8: 69 althans met art. 8: 77 Awb.

Toelichting

Al in de zienswijze is namens appellant, mede door verwijzing naar het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Burundi, gesteld dat zij als vrouw te vrezen heeft voor vervolging. Het ambtsbericht stelt : *in Burundi komt seksueel geweld zonder onderscheid naar etniciteit en leeftijd voor....* In de parktij wordt verkrachting echter zelden streng bestraft. Vaak is het hoegenaamd onmogelijk om genoegdoening te krijgen via juridische procedures.

De UNHCR Guidelines on International Protection: Gender- Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and / or its 1969 Protocol relating to Refugees HCR/GIP/02/ 7 May 2002.

In paragraaf 30 is vermeld: *It follows that sex can properly be within the ambit of the social group category with women being a clear example of a social subset defined by innate an d immutable characteristic, and who art frequently treated differently that men....*

Paragraaf 31 stelt: *The size of the group has sometimes been used as a basis for refusing to recognise "women "generally as a particular social group. This argument has no basis in fact or reason, as the other grounds are not bound by this question of size. There should equally be no requirement that the particular social group be cohesive or that member of it voluntarily associate...*

Amnesty International heeft net een Rapport uitgebracht met een verdieping van wat al in het Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over verkrachting in Burundi bekend is: Burundi : No Protection from rape in war and peace October 2007 AFR 16/002/2007.

Het is niet goed mogelijk om onderscheid te maken tussen daders als overheidsdienaren zoals soldaten en politie en andere daders. Ten onrechte is in de bestreden uitspraak de verkrachting van appellant niet als element van objectieve vrees voor vervolging gezien.

Grief IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.18 *dat de situatie voor*

De Waal Zumpolle
ADVOCATEN

vrouwen slecht is maar, maar dit beidt echter geen grond voor de stelling dat deze situatie het gevolg is van een gewapend conflict. De beroepsgronden heeft dan ook geen kans van slagen. De rechtbank hanteert daarbij in strijd, met Art. 15 van de EG Definitierichtlijn 2004/83, een te restrictieve interpretatie van het begrip gewapend conflict althans de motivering van de rechtbank kan de beslissing van de rechtbank op dit onderdeel niet dragen.

Toelichting
Appellante wenst al hetgeen hierboven bij de grieven I, II en III naar voren is gebracht al hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Omdat er geen duidelijke definitie is van gewapend conflict vraag appellante uw Raad om aan het Europees Hof van Justitie te vragen om dit begrip van art. 15 van de EG Definitierichtlijn nader in te vullen.

Betrokkene stelt dat er feitelijk een oorlog tegen vrouwen wordt gevoerd in Burundi.

Redenen waarom appellante u verzoekt:
- de uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- gedaagde te veroordelen in de proceskosten in beroep en hoger beroep;
- gehoord te worden.

Utrecht, 3 december 2007

Gemachtigde

Bijlagen:

NB
Toevoeging is aangevraagd bij Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.